

LBRIS

We know
books

ANA HUANG

ATACANTUL

SERIA GODS OF THE GAME: *THE STRIKER*

Traducere din limba engleză și note de
CĂTĂLINA PETCULESCU

EpicLove

CAPITOLUL 1

ASHER

NU MĂ APUCASE PÂNĂ ACUM PANICA PE TEREN, dar nici nu mai fusesem în fața a șaptezeci de mii de oameni care privesc cum o dau de gard în timpul meciului.

Picături de sudoare mi se prelingeau în ochi în clipa în care am primit mingea de la aripa stângă. Uralele publicului au atins apogeul și neliniștea îmi răscolea stomacul.

De obicei, entuziasmul fanilor mă încărca de energie. Până la urmă, la momente de felul acesta *visasem* toată copilăria: să joc pe un stadion adevărat, să aud mii de voci scandându-mi numele, să fiu cel care își conduce echipa spre glorie.

Astfel de momente dovedeau că reușisem, că le demonstrasem câtcotașilor că se înșelaseră. Și o demonstrasem, de mai multe ori.

La urma urmei, eram Asher Donovan, ce mama naibii!

Dar azi, în ultimul minut al ultimului meci din Premier League¹, simțeam că sunt doar Asher, cel mai nou și mai controversat transfer la Blackcastle.

¹Liga Întâi din Anglia. (N. red.)

Era primul meu sezon cu echipa. Scorul era egal, iar noi eram pe locul doi în clasament, adică la un pas în spatele celor de la Holchester United.

Aveam nevoie de o victorie ca să luăm trofeul acasă, dar până acum meciul se dovedea a fi un rahat de proporții nemaivăzute.

O pasă interceptată aici, un penalty ratat acolo. Eram peste tot și nicăieri, și efectiv simțeam cum victoria îmi aluneca printre degete.

Frustrarea creștea cu fiecare pas în timp ce încercam să trec de haita de apărători de la Holchester. Bocci, Lyle, Kanu, le știam bine toate trucurile, dar și ei le știau pe ale mele. Asta era problema când jucai împotriva fostei tale echipe.

Fiindcă nu aveam nicio cale de ieșire, am pasat mingea unui alt atacant și am încercat să nu mă gândesc la secunde care se scurgeau.

Patruzeci de secunde.

Treizeci și nouă.

Treizeci și opt.

Mingea a ricoșat între jucători până când, printr-un amestec de noroc și ghinion, Vincent a ajuns să o recupereze pe contraatac.

Strigătele din tribună s-au domolit, transformându-se într-un vuiet surd, amestecat cu greutatea așteptării mele.

Șaptesprezece.

Șaisprezece.

Cincisprezece.

Eram perfect poziționat să primesc mingea. Aveam o linie directă spre poartă, dar îl vedeam că Vincent se uita în toate părțile pe teren la altcineva, *oricine*, căruia să-i paseze.

Îmi simțeam pulsul bubuind în ritmul fiecărei secunde care se scurgea.

Hai, mă, nenorocitul!

Nu *mai era* nimeni. Eram singurul care mai avea vreo șansă reală să dea gol în acel moment. Până la urmă și Vincent și-a dat seama. A strâns din dinți și mi-a pasat mingea.

Publicul a exploda în urale, dar totul s-a întâmplat prea târziu.

Acele câteva secunde prețioase în care Vincent a ezitat le-au fost de-ajuns celor de la Holchester. Au preluat mingea înainte să pot interveni.

Tot stadionul a oftat la unison.

Am clipit ca să scap de transpirația din ochi și am încercat să mă concentrez, dar privirile batjocoritoare ale foștilor mei coechipieri și lumina orbitoare a reflectoarelor m-au amețit într-un fel cum nu mi se mai întâmplase de mult.

Cinci.

O tentativă de a recupera mingea a eșuat.

Patru.

Îmi răsunau în cap titluri și fragmente de știri. *Trădător. Iuda. Mercenar.* Meritam eu transferul ăla record de două sute cincizeci de milioane de lire sau eram cea mai scumpă gafă din istoria Premier League?

Trei.

Printr-un miracol, am pus din nou piciorul pe minge.

Doi.

Nu am mai avut timp să gândesc.

Unu.

Am șutat.

Mingea a trecut pe lângă poartă chiar în clipa în care s-a auzit fluierul final, iar stadionul s-a cufundat într-o liniște atât de adâncă, încât îmi auzeam sângele vuid în urechi.

În jurul meu, echipa a rămas încremenită, în timp ce jucătorii lui Holchester săreau și țipau de bucurie.

S-a terminat.

Pierduserăm.

Primul meu sezon la Blackcastle — cel în care toată lumea se aștepta să aduc un trofeu acasă — se terminase, și *pierduserăm*.

Totul în jurul meu s-a învălmășit într-un amestec surd de zgomote și agitație. Abia dacă mai simțeam oboseala din mușchi și palma de consolare a unui coechipier pe spatele meu.

Practic, nu mai simțeam nimic.

Nimeni n-a scos un cuvânt în drum spre vestiare, dar tensiunea era aproape palpabilă.

Singurul lucru mai rău decât să pierzi un meci era să-l înfrunți pe antrenor după, iar de data asta nici măcar n-a așteptat să ne așezăm.

Frank Armstrong era o legendă în lumea fotbalului. Ca jucător, devenise celebru pentru seria lui de hat-trick-uri¹ din anii '90; ca antrenor, era renumit pentru stilul lui inovator de a conduce echipa și pentru temperamentul exploziv, pe care îl arăta acum în toată splendoarea.

— Țsta e nivelul vostru? a tunat el. Țsta e fotbal ce jucați voi? Vă zic eu: nu sunteți *nici pe-aproape* de nivelul din Premier League! Sunteți praf!

Lipsă de concentrare, cooperare execrabilă, zero coeziune: a vorbit despre toate problemele care ne chinuiau de când mă transferasem eu la mijlocul sezonului, și nici nu trebuia să fii cine știe ce geniu ca să înțelegi de ce.

Chiar și în timp ce antrenorul urla la noi, toți aruncau priviri ba spre mine, ba spre Vincent, care stătea în partea cealaltă a vestiarului.

Atmosfera din echipă era varză de când mă transferasem aici. În parte, era normal fiindcă e greu să integrezi un jucător nou într-o echipă atât de unită. Dar, mai ales, problema era că eu, golgheterul ligii, și Vincent, fundașul vedetă și căpitanul echipei, ne uram din toată inima.

Jucam pe posturi diferite, dar rivalitatea noastră era deja legendară. El era singurul cu care concuram la modul serios pentru atenția presei, pentru statut și pentru contractele de sponsorizare — chestii importante în lumea noastră —, dar motivul cea mai important al

¹ Performanță a unui jucător de fotbal sau hochei pe gheață care înscrie trei goluri sau puncte consecutive în același meci. (N. tr.)

conflictului dintre noi fusese ce s-a întâmplat la ultimul Campionat Mondial.

Simularea faultului de către el. Scandalul. Cartonașul roșu.

Am încercat să nu mă gândesc la asta. Dacă m-aș fi gândit, cred că i-aș fi tras una drept în moacă — și nu cred că antrenorul ar fi fost prea încântat să vadă asta fix în mijlocul predicii lui despre spiritul de echipă.

— DuBois! Donovan!

Mi-am ridicat brusc privirea la auzul numelui meu, iar Vincent a făcut același lucru.

Se pare că antrenorul terminase cu predica, fiindcă restul echipei se căra încet spre dușuri, în timp ce el ne fixa cu privirea.

— Treceți în biroul meu. Acum!

Ne-am executat fără comentarii. Nu eram proști.

— Ghiciți de ce v-am chemat tocmai pe voi doi aici?

Antrenorul nu a mai așteptat ca ușa să se închidă complet înainte de a trece la partea a doua a discursului său.

Vincent și cu mine am tăcut.

— V-am întrebat ceva.

— Pentru că am pierdut, am spus eu.

Când am rostit cuvântul *pierdut* mi s-a strâns stomacul.

Toată lumea urăște să piardă, dar înfrângerea de azi m-a durut mai tare decât oricând, mai ales știind că sunt destui care abia așteaptă să dau chix la Blackcastle — în frunte cu fanii Holchester United, care nu mi-au iertat niciodată transferul la dușmanii lor de moarte.

Am avut parte destul de des de cârcotași, încă din copilărie — profesori convinși că n-o să ajung nicăieri, microbiști care ziceau că sunt doar o senzație de moment, ziariști care-mi scormoneau viața după orice mizerie — și n-am suportat niciodată gândul că le-aș putea da motive să creadă că au dreptate.

— Nu. Nu, pentru că am pierdut, a izbucnit antrenorul. Ci pentru că voi doi sunteți cei pe care restul echipei îi ia drept exemplu, și v-ați lăsat rivalitatea stupidă să vă afecteze jocul. Iar cel mai grav e că afectează moralul echipei.

Ne-am afundat în scaune, evitând privirea lui plină de furie.

— Știam că va exista o perioadă de acomodare, dar am crezut că o s-o depășești și c-o să vă descurcați, pentru că, în teorie, sunteți adulți. Dar se pare că m-am înșelat, pentru că uite-ne, la final de sezon, fără niciun rezultat, doar cu o grămadă de greșeli care ar fi putut fi evitate ușor dacă ați fi învățat, dracului, să lucrați împreună!

Vocea antrenorului creștea cu fiecare cuvânt, până când era destul de puternică încât să se audă dincolo de pereți.

Zumzetul din vestiare s-a stins brusc, iar obrajii mi s-au înroșit de rușine.

Dezamăgirea antrenorului era aproape la fel de greu de suportat ca și faptul că pierdusem campionatul. Îl idolatrizasem toată copilăria, iar șansa de a lucra cu el fusese unul dintre motivele principale pentru care acceptasem transferul la Blackcastle.

Nu așa îmi imaginasem că o să se încheie primul nostru sezon împreună.

Vincent s-a foit lângă mine.

— Domnule antrenor, eu...

— Nici să nu te aud! l-a întrerupt el. Ce dracu' s-a întâmplat în ultimele douăzeci de secunde de meci? Donovan era *chiar acolo!* Trebuia să-i pasezi nenorocita aia de minge când ai avut ocazia! Vezi o deschidere, pasează! E prima lecție în fotbal!

Vincent a strâns din dinți. Nici nu trebuia să zică ceva deoarece știam cu toții de ce nu-mi pasase: n-a vrut să dau eu golul decisiv. Presa ar fi redat faza la infinit, eu m-aș fi bucurat de toată gloria, și el n-ar fi suportat asta.

Un tâmpit egoist! N-am vrut să mă gândesc dacă aș fi făcut la fel în locul lui.

Antrenorul ne-a țintuit cu privirea. Făcea meseria asta de foarte mult timp, deci își dădea seama ce-l mâna pe Vincent, chiar dacă el nu zicea nimic.

— Dacă vă place să vă purtați ca niște copii, o să vă tratez ca atare, a spus el. De obicei, în extrasezon, las fiecare jucător să se antreneze cum vrea, dar vara asta nu. Vara asta vă veți antrena amândoi la Academia Regală de Balet. Împreună!

— Ce?! am izbucnit amândoi în același timp.

Instinctul de apărare nu a reușit să-mi atenueze șocul. Cluburile aproape *niciodată* nu ne impuneau ce să facem în afara sezonului. Jucătorii veneau din toată lumea, iar vara era singura perioadă când puteau merge acasă, să-și vadă familiile și să se antreneze după propriul plac.

— Am vorbit deja cu directoarea Academiei. E de acord, a spus antrenorul. N-am spus nimic până acum pentru că am vrut să văd dacă reușiți să vă adunați până la ultimul meci și să câștigați, naibii. N-ați reușit, așa că veți face lecții private cu *aceeași* instructoare toată vara. E una dintre cele mai bune, și cunoaște foarte bine fotbalul. Sunteți pe mâini bune.

N-aveam chef să fiu pe mâna nimănui, în afară de a mea. N-aveam nimic împotriva baletului. Chiar dacă n-am folosit *niciodată* tehnicile de balet în antrenamente, știam jucători care o făcuseră și nu mai conteneau cu laudele. Aparent le îmbunătățiseră forța, flexibilitatea și jocul de picioare.

Numai că eu îmi făcusem deja planul de pregătire. Nu aveam nevoie ca un străin să vină să-mi spună ce am de făcut.

Vincent s-a îndreptat brusc de spate, fața i s-a făcut albă ca varul.

— Nu-mi spune că e...

— Instructoarea voastră va fi Scarlett DuBois, a spus antrenorul, schițând un zâmbet fără pic de căldură. Cu plăcere!

DuBois? Adică...

— Sora lui Vincent?! am răbufnit. Glumiți, nu? Țsta e conflict de interese!

Nu o văzusem și nici nu o întâlnisem vreodată pe sora lui Vincent, deși îl auzisem vorbind despre ea. Cei doi erau foarte apropiați. Exact ce-mi lipsea: frații DuBois uniți împotriva mea.

— N-am de gând să mă antrenez cu soră-mea, a zis Vincent. Asta nu... *nu, exclus!*

— Ce bine că niciunul dintre voi n-are dreptul să comenteze în privința asta! a replicat antrenorul, coborând tonul la un nivel normal, dar tot tăios. Directoarea m-a asigurat că Scarlett e persoana potrivită și că nu va permite relației personale cu Vincent să-i influențeze munca. O cred. Asta înseamnă că vă veți antrena cu Scarlett și *o veți lua* foarte în serios. Mai avem ceva de zis, domnilor?

Ne-a fixat cu o privire care nu lăsa loc de comentarii.

— Când vă întoarceți, sper să mă convingeți că sunteți, dracului, capabili să lucrați împreună, nu unul împotriva celuilalt. Altfel, o să vă uitați la meciuri de pe bancă. Nu-mi pasă că unul e căpitan și celălalt golgheterul echipei. Ați înțeles?

— Da, domnule antrenor, am mormăit amândoi.

Frank se hotărâse. Punct. N-aveam ce face, eram condamnat să petrec toată nenorocita asta de vară cu frații DuBois.

Am strâns din dinți.

Despre Scarlett nu știam mare lucru, dar dacă era rudă cu Vincent, știam sigur un lucru: n-o s-o suport.

Sub nicio formă.

CAPITOLUL 2

SCARLETT

— ACUM, VĂ ROG, PUȚIN MAI REPEDE. SPATE, lateral, spate, lateral.

Mă plimbam printre eleve, corectându-le postura și alinierea.

— Nu duce prea mult piciorul în spate! Așa. Acum, demi-plié...

Mă durea piciorul, dar am făcut abstracție de asta. Era suportabil, comparativ cu adevăratele crize, care puteau dura zile, săptămâni sau chiar luni, și oricum, mai erau doar zece minute până la finalul orei. Aveam să mă ocup de el atunci.

În studio era liniște — se auzeau doar vocea mea și pianul care impunea ritmul mișcărilor. Predam la clasele avansate și cele de profesioniști, iar la nivelul ăsta, elevele erau atât de concentrate că putea să bubuie o bombă și tot n-ar fi observat.

Și eu am fost una dintre elevele acelea, și oricât de mult îmi place să predau, uneori mi-aș dori să pot da timpul înapoi și să fiu din nou de cealaltă parte a baricadei. Atunci lucrurile erau atât de diferite și...

Termină! Nu-ți mai plânge de milă, ai uitat?

Am scuturat din cap, încercând să-mi revin, și mi-am continuat treaba.

— Mai repede, Jenna, ține ritmul! Sus... rămâi acolo.

Am ezitat o clipă, când durerea s-a accentuat, dar mi-am revenit repede.

— Așa, bine. Deschide puțin mai mult partea de sprijin.

De cinci ani trăiam, mai mult sau mai puțin, cu durere și oboseală constantă, așa că am dus ora până la capăt fără probleme.

Totuși, mi-a trebuit toată voința din lume să nu-mi grăbesc elevele să iasă, doar ca să pot, în sfârșit, să mă așez și să stau în liniște.

Doar un minut. Doar ca să pot respira.

— Scuzați-mă, domnișoară DuBois.

Am ridicat privirea. Emma stătea în fața mea, frământându-și întâi fusta, apoi marginea decolteului de la body.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar am o veste.

În glasul ei se simțea entuziasmul, chiar dacă încerca să pară reținută.

— Vă amintiți că am dat audiție pentru *Spărgătorul de nuci* săptămâna trecută? Azi au anunțat distribuția. O s-o joc pe Zâna Dulciurilor!

— O, Doamne! am exclamat și mi-am dus mâna la gură, zâmbind larg. Felicitări, Emma! E minunat!

Nu a fost cea mai profesionistă reacție, dar Emma era eleva mea de ani buni și, deși teoretic nu aveam voie să avem favorite, ea era, în secret, favorita mea. Muncea mult, avea o atitudine minunată și, spre deosebire de alte fete, nu era nici răutăcioasă, nici competitivă peste măsură cu celelalte.

Spărgătorul de nuci fusese dintotdeauna baletul ei preferat, iar dacă cineva merita rolul principal, aceea era ea.

Făcusem parte din juriu la audiții, dar niciunul dintre noi nu știa distribuția finală până n-a anunțat-o directoarea. Eu n-apucasem să-mi verific e-mailul, așa că am rămas în urmă cu veștile.

— Mulțumesc! Încă nu-mi vine să cred, a spus Emma, aproape fără suflare. E un vis devenit realitate și nu aș fi reușit fără dumneavoastră. Mi-ar plăcea... adică, dacă nu sunteți prea ocupată, mi-ar plăcea enorm să veniți la premiera spectacolului. Știu că abia e luna mai și premiera e abia în decembrie... și știu că, de obicei, nu veniți la reprezentațiile Academiei, dar m-am gândit totuși să vă întreb.

Obrajii i s-au îmbujorat ușor.